

Aspirația după fericire **Mat. 5:1-12**

Introducere

- Importanța fericirii pentru oameni: motivație principală pentru educație, migrație, opțiuni electorale etc.
- Importanța fericirii în NT: prima temă majoră a celei mai importante cuvântări a Domnului Isus (predica de pe munte)

I. Cui îi este adresat acest mesaj?

- a. Tuturor („mulțimilor”), dar în special aceloră din al căror vocabular a dispărut cuvântul „fericire”
 - i. O mare parte din mulțimile care îl urmau pe Domnul Isus (Mat. 4:23-25)
 - ii. Mulți oameni din vremea noastră
- b. Atât mulțimilor (cei care nu aveau o relație cu el) cât și ucenicilor (5.1b)

II. Despre ce fericire vorbește Domnul Isus?

- a. O fericire radical diferită de fericirea lumii
 - i. Cei numiți „fericiți” de El sunt cei considerați nefericiți în orice cultură și în orice vreme (cei săraci, cei ce plâng etc.)
- b. O fericire care nu depinde de împrejurări
 - i. Fericirea lumii este o fericire superficială și fragilă pentru că depinde de circumstanțe (sănătate, venit, poziție socială etc.)
 - ii. Fericirea pe care o oferă Hristos nu se bazează pe circumstanțe ci pe El
 1. Pe autosuficiența Sa („Eu sunt cel ce sunt”): experiența evreilor în pustie
 2. Pe neschimbabilitatea Sa („Isus Hristos este același...”)
 3. Dumnezeu ca izvor al fericirii: fântâna săpată pe timp de secetă
„El n-a promis doar cerul senin”
- c. O fericire „inaugurată” pe pământ dar împlinită în cer
 - i. Greșeala excluderii fericirii pentru credincioși în lumea de acum
 - ii. Greșeala reducerii ei la lumea de acum
- d. O fericire de care se bucură adesea cei cu șanse minime la fericire: cei „săraci în duh”, adică cei care își recunosc insuficiența lor (morală, financiară, medicală, socială etc.).
 - i. Lucrarea Domnului Isus confirmă acest lucru: intră în împărăție, păcătoșii, săracii, bolnavii, străinii și rămân afară învățătorii Legii, fariseii, iudeii „pur sânge” etc.
 - ii. Istoria bisericii confirmă același lucru: intră în împărăție cei cu mâinile goale (care nu consideră că se pot baza pe nici un merit propriu)

III. Cum se obține această fericire?

- a. Prin credință
 - i. Să crezi că e mai bine să îți bazezi fericirea pe lumea Hristos decât pe circumstanțe
 - ii. Să fii gata pentru o decizie radicală: să lași totul și să îl urmezi pe Hristos (ca ucenicii)
- b. Prin ucenicie (în fiecare zi)
 - i. Când stai în fața unui venit necuvenit, să alegi să te încrezi în Dumnezeu, chiar dacă rămâi mai sărac
 - ii. Când stai în fața unor plăceri sau satisfacții nepotrivite să alegi să refuzi plăcerile de o clipă ale păcatului (chiar dacă trebuie să fii printre cei ce plâng)
 - iii. Când alții sunt „asertivi” să alegi să fii blând
 - iv. Când alții sunt indiferenți tu să fii milostiv (ca samariteanul)
 - v. Când alții sunt „descurcâreți”, tu să fii cu inima curată
 - vi. Când alții sunt conflictuali, tu să fii făcător de pace
 - vii. Când alții luptă după putere, tu să accepți prigoana și calomnia (pe nedrept)

Încheiere

„Fericirea începe în spirit” (Petru Dugulescu)